॥ अथार्ज्जुनाभिगमनपर्व्व ॥ ३ ॥

॥ वैशम्पायन उवाच ॥ भोजाः प्रव्रजितान् श्रुत्वा वृष्णयश्चान्धकैः सह । पाण्डवान् दुःखसन्तप्तान् समाजग्मुर्म्महावने ।
पञ्चालस्य च दायादा धृष्टकेतुश्च चेदिपः । कैकेयाश्च महावीर्य्या भ्रातरो लोकविश्रुताः ।
वने द्रष्टुं ययुः पार्थान् क्रोधामर्षसमन्विताः । गर्हयन्तो धार्त्तराष्ट्रान् किं कुर्म्म इतिचाब्रुवन् ।
वासुदेवं पुरस्कृत्य सर्व्वे ते क्षत्रियर्षभाः । परिवार्य्योपविविशुर्द्धर्म्मराजं युधिष्ठिरं । अभिवाद्य कुरुश्रेष्ठं विषण्णः केशवोऽब्रवीत् ।
॥ वासुदेव उवाच ॥ दुर्य्योधनस्य कर्णस्य शकुनेश्च दुरात्मनः । दुःशासनचतुर्थानां भूमिः पास्यति शोणितं । ४६५
एतान्निहत्य समरे ये च तेषां पदानुगाः । तांश्च सर्व्वान् विनिर्ज्जित्य सहितान् सनराधिपान् ।
ततः सर्व्वेऽभिषिञ्चामो धर्म्मराजं युधिष्ठिरं । निकृत्योपचरन् वध्य एष धर्म्मः सनातनः ।
॥ वैशम्पायन उवाच ॥ पार्थानामभिषङ्गेण तथा क्रुद्धं जनार्द्दनं । अर्ज्जुनः शमयामास दिधक्षन्तमिव प्रजाः ।
संक्रुद्धं केशवं दृष्ट्वा पूर्व्वदेहेषु फाल्गुनः । कीर्त्तयामास कर्म्माणि सत्यकीर्त्तेर्म्महात्मनः ।
पुरुषस्याप्रमेयस्य सत्यस्यामिततेजसः । प्रजापतिपतेर्व्विष्णोर्लोकनाथस्य धीमतः । ४७०
॥ अर्ज्जुन उवाच ॥ दशवर्षसहस्राणि यत्र सायंगृहो मुनिः । व्यचरस्त्वं पुरा कृष्ण पर्व्वते गन्धमादने ।
दशवर्षसहस्राणि दशवर्षशतानि च । पुष्करेष्ववसः कृष्ण त्वमपो भक्षयन् पुरा ।
ऊर्द्ध्वबाहुर्व्विशालायां वदर्य्यां मधुसूदन । अतिष्ठ एकपादेन वायुभक्षः शतं समाः ।
अवकृष्टोत्तरासङ्गः कृशो धमनिसन्ततः । आसीः कृष्ण सरस्वत्यां सत्रे द्वादशवार्षिके ।
प्रभासमप्यथासाद्य तीर्थं पुण्यजनोचितं । तथा कृष्ण महातेजा दिव्यं वर्षसहस्रिकं । अतिष्ठस्त्वं यथैकेन पादेन नियम
स्थितः । ४७५
लोकप्रवृत्तिहेतोस्त्वमिति व्यासो ममाब्रवीत् । क्षेत्रज्ञः सर्व्वभूतानामादिरन्तश्च केशव ।
निधानं तपसां कृष्ण यज्ञस्त्वञ्च सनातनः । निहत्य नरकं भौममाहृत्य मणिकुण्डले । प्रथमोत्पादितं कृष्ण मेध्यमश्वम
वासृजः ।
कृत्वा तत्कर्म्म लोकानामृषभः सर्व्वलोकजित् । अवधीस्त्वं रणे सर्व्वान् समेतान् दैत्यदानवान् ।
ततः सर्व्वेश्वरत्वञ्च सम्प्रदाय शचीपतेः । मानुषेषु मद्भावाद्दो प्रादुर्भूतोऽसि केशव ।
स त्वं नारायणो भूत्वा हरिरासीः परन्तप । ब्रह्मा सोमश्च सूर्य्यश्च धर्म्मो धाता यमोऽनलः । ४८०
वायुर्व्वैश्रवणो रुद्रः कालः खं पृथिवी दिशः । अजश्चराचरगुरुः स्रष्टा त्वं पुरुषोत्तम ।
परायणं देवमूर्द्धं क्रतुभिर्म्मधुसूदन । अयजो भूरितेजा वै कृष्ण चैत्ररथे वने ।
शतं शतसहस्राणि सुवर्णस्य जनार्द्दन । एकैकस्मिंस्तदा यज्ञे परिपूर्णानि भागशः ।
अदितेरपि पुत्रत्वमेत्य यादवनन्दन । त्वं विष्णुरितिविख्यात इन्द्रादवरजो विभुः ।
त्रिशुर्भूत्वा दिवं खञ्च पृथिवीञ्च परन्तप । त्रिभिर्विक्रमणैः कृष्ण क्रान्तवानसि तेजसा । ४८५
संप्राप्य दिवमाकाशमादित्यसदने स्थितः । अत्यरोचश्च भूतात्मन् भास्करं स्वेन तेजसा ।
प्रादुर्भावसहस्रेषु तेषु तेषु त्वया विभो । अधर्म्मरुचयः कृष्ण निहताः शतशोऽसुराः ।